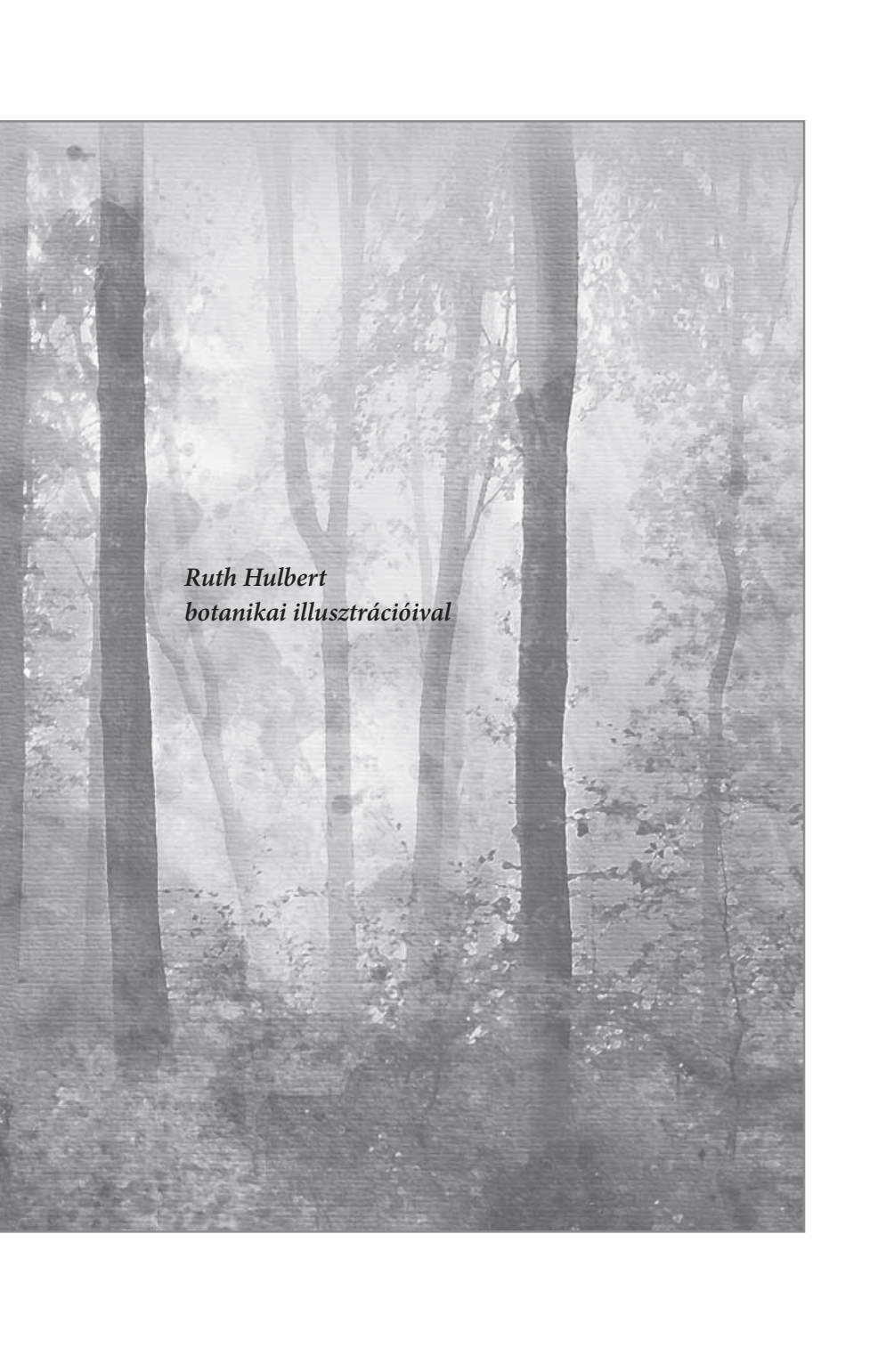

FEKETE
ERDŐ,
KÉK
ÉG

EOWYN IVEY

KOSSUTH KIADÓ

Ruth Hulbert
botanikai illusztrációival

A fordítás alapja:
Eowyn Ivey: *Black Woods, Blue Sky*
First published in 2025 by Random House,
an imprint and division of
Penguin Random House LLC,
New York
Published by agreement with Folio
Literary Management, LLC
and Prava I Prevodi Literary Agency

FORDÍTOTTA
Mester Yvonne

SZERKESZTETTE
Paszler Zsófia

BORÍTÓTERV
Anna Morrison

ISBN 978-963-636-965-1

Minden jog fenntartva

Copyright © Eowyn Ivey 2025
Botanical illustrations © Ruth Hulbert 2025
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Mester Yvonne 2026

*Kívánom, ifjú barátom, hogy mindig kék legyen az ég
ön felett: s akkor, még abban az órában is, amely nékem
már ütött, mikor az erdő már sötét, mikor már gyorsan
hull a homály, éppúgy megvigasztalódik, mint én, ha
az ég felé tekint.*

MARCEL PROUST:

*Az eltűnt idő nyomában I. – Swann
(Gyergyai Albert fordítása)*

ELSŐ RÉSZ

TÜNDÉRPAPUCS

Calypso bulbosa

1. FEJEZET

BIRDIE RÉSNYIRE NYITOTTA A SZEMÉT, ÉS MÁRIS TUDTA, hogy hibát követett el. Borzalmasan érezte magát, mintha kitört volna rajta az influenza, vagy mintha szétverték volna a fejét és a testét. Az egyszobás bungaló szűk terében egyre jobban zavarta a saját bűze: cigarettafüst, alkohol és hányás szaga szivárgott ki a pórusain. Kihúzta karját a lánya feje alól, Emaleen a másik oldalára fordult, de nem ébredt fel. Drága kis Emaleen, a kócos szőke hajával meg a pirosposzsgás arcával. Birdie legszívesebben odabújt volna hozzá, hogy visszaaludjon. Ám egyre erősebben lüktetett a feje. Lassan kiült az ágy szélére, majd óvatosan felállt. Hideg veríték csordogált a hátán és a hónalján. Neki kellett dőlnie a falnak, mert úgy érezte, menten kicsuklik alóla a térde. Amikor lenézett, látta, hogy még mindig az előző esti farmert és pólót viseli.

A Farkasbőr Fogadó dugig volt az este. Tucatnyi törzsven-dég jött át Alpine-ból és Stone Creekből; néhány kamionsofőr is megállt éjszakára, Charlie Coldfoot meg a haverjai pedig átmotoroztak a Harley-jaikon Anchorage-ból, először az új évszakban. Közel húsz ember tömörült össze a kis út menti bárban, egyetlen okból kifolyólag: hogy elűzzék a sötétséget. A zenegépből Billy Idol és Emmylou Harris bőgött. Odakint újra befagytak a tavaszi pocsolyák, és könnyű hó hullott a hegyekre, de Birdie emlékezett, hogy elemében volt. A férfiak lábához ért a csípője, ahogy a feleseket meg a hideg

söröket osztogatta. Könnyed és tökéletes volt minden egyes szava és mozdulata; úgy cikázott a faasztalok között, akár egy kis lángnyelv, melynek fénye ott tükröződött a férfiak arcán. A zene a deszkapadlón át a talpába áramlott. Hagyta, hogy Roy úgy pörgesse, mint egy balerinát. Még Della is nevetett. Mindenki – az egész átkozott világ – arany fényárban úszott, és gyönyörű volt.

Nagy volt a kísértés, hogy Royra fogja az egészet, de nem volt ütős cucc az a kokain. Valójában alig érezte, hogy megdobta volna, így aztán Royjal jó párszor hátramentek még. Valahányszor nevetve kibukdácsoltak a mosdóból, Della rosszalló tekintettel figyelte őket a pult mögül. Birdie felidézte, hogy zsibadt a nyelve meg az orra. Aztán már a fogait sem érezte, sőt, mintha az egész arca valaki másé lett volna. De nem is a kokain ütötte ki annyira, inkább a pia. Mintha valami rendkívüli erő birtokába került volna – úgy itta a tequilát, mint a vizet.

És ott rontotta el. Nem állt le. Szépen meg kellett volna számolnia a borravalót, majd segíteni Dellának kipenderíteni a vendégeket a bárból. Ehelyett ő ráduplázott. Igaz, Coldfoot vagy valaki cukkolni kezdte, hogy puhány, és a kokain miatt nehéz volt megítélnie, mennyire részeg. De valójában az ő furcsa, makacs reménykedése jelentette a legfőbb gondot. Úgy gondolta, most talán végre képes lesz fenntartani azt a tökéletes állapotot, amikor már szárnyal az ember, de még nincs rosszul saját magától.

Birdie a csap fölé hajolt, ivott pár nagy korty vizet, majd az arcára is fröccsentett egy keveset. Egy jó zuhanyra meg egy forró kávéra volt szüksége. De előtte felkapta az öngyújtóját meg a cigarettásdobozt a komódról, és mezítláb kilépett az ajtón. Az egyetlen fa lépcsőfok hideg volt, és nedves a harmattól. Dideregve karba fonta a kezét, és rágyújtott. Hónapok

óta nem sütött rájuk közvetlenül a nap, de most végre olyan magasra emelkedett, hogy fénybe vonta a bungalót. Minden irányban fehérlődő, éles hegycsúcsok hasítottak a kék égboltba, miközben a nyárfák, a fű és a patakvíz zöldes hangulatú illata terjengett a levegőben.

Birdie elnyomta a cigarettát, visszament, belebújt a tornacipőjébe, és felvette a pulóverét. Emaleen jó alvó volt. Úgy sejtette, még egy-két óráig biztosan nem kel fel. Halkan becsukta maga mögött az ajtót.

A kis vendégházakban nem volt semmiféle tárolóhely, így a holmijuk egy részét a hátsó sufniiban tartotta. Emaleen biciklije és szánkója mellett a sarokba szorítva ott lapult a pergetőbot, amit Birdie még évekkel ezelőtt kapott Hank papától. Az egyik gyűrűt szigetelőszalaggal ragasztották vissza rá, a zsinór előregedett, és az orsó is akadozott. Ám az ütött-kopott szerelékesdobozban talált néhány bontatlan Mepps pergetőt meg egy összegabalyodott forgókapcsot. Bármennyire fájt is a feje, Birdie pontosan tudta, hogy kell horgászcsomót kötni. A legjobb orvosság másnaposság ellen. Hank papa legalábbis ezt mondogatta. Birdie a bottal és a szerelékesdobozzal a kezében hátulról megkerülte a többi bungalót és a főépületet, majd elhaladt a piknikasztal és a tűzrakó hely mellett. Della még biztos aludt. Clancy pedig valószínűleg épp most főzte le a kávé, és melegítette fel a reggelihez a süttőt a kávézóban.

Az erdei ösvény Syd házához vezetett, de ilyen korán nem akarta zavarni őt. Inkább csak egy darabon követte az utat a fák között, aztán letért róla, és elindult a szurdok és a patak felé. A nyári madarak – rigók, poszáták és rubinfejű királykák – a tél után visszatértek, és rebegve, trillázva röpködtek a nyír- és lucfenyőágak között. Át kellett másznia egy vihartól kidőlt lucfenyőn, de a vadfű még alacsony volt, és az ördög-

bocskor sem virított még a maga teljes, tüskés magasságában, így a séta viszonylag könnyűnek bizonyult. Amikor a szunyogok rátaláltak, a fejére húzta a kapucnis pulóverét. Betakart füllel is hallotta a patak morajlását, még mielőtt feltűnt volna a szeme előtt.

Csak akkor ébredt rá, amikor az égerbozót sűrűjén küzdötte át magát, hogy otthon felejtette a puskáját. Leszokott már róla, hogy magával hordja, mert télen nem volt rá szükség. Csakhogy a medvék már kijöttek a barlangból. Csendben megállt a sűrű bozótban, és visszafojtott lélegzettel figyelt. Csupán a madarak énekét, a patak csobogását és távolabbról a Wolverine folyó mély, egyenletes zúgását hallotta.

– Hé, medve! – kiáltotta, és összecsapta a tenyerét. Csak a biztonság kedvéért.

A medvék többnyire úgy viselkedtek, ahogy az ember várta, ha egyáltalán előbújtak. Ha meghallották az ember hangját, vagy megéreztek a szagát, messziről elkerülték. Fekete medvéket gyakran lehetett látni a domboldalakon, amint a szappanbogyóbokrok között legelészték. A csintalanabbak még a főépület mögötti szemeteseket is megdézsmáltak. De általában elég volt egy figyelmeztető lövés, hogy elriassza őket. A nagyobb és félelmetesebb grizzlyket ritkán lehetett látni, többnyire csak mancsnyomokat vagy ürüléket hagytak az erdőben. Egy-egy medve időnként mégis meglepte az embert. Túl okosak voltak ahhoz, hogy teljesen kiszámíthatók legyenek. Jules például a főépülettől kicsivel lejjebb lakott, az országút mentén, és évekkal azelőtt egy fekete medve követte, amint a távvezeték mentén sétált, és áfonyát szedett. Valahányszor hátat fordított az állatnak, az felgyorsította a lépteit. Amikor pedig szembefordult vele, a medve megállt, és egyik oldalról a másikra lépkedett, mintha épp bátorságot gyűjtött volna, hogy rárontson a zsákmányra. Ez több mint

egy mérföldön át tartott, és Jules szerint olyan volt, mint a „piros lámpa, zöld lámpa” pokoli változata, ahogy a medve szép lassan felzárkózott mögé. Csakis azért menekült meg, mert Stan meghallotta a kiabálást a házából, kirohant a .375-ös puskájával, és lelőtte a medvét.

Jules rengetegszer elmesélte ezt a történetet, és ilyenkor mások is előhozakodtak a saját sztorijaikkal. Kedvelt időtöltés volt a főépületben medvés történeteket mesélni. A móka része volt, hogy halálra ijesszék a tágra nyílt szemű turistákat, akik netán meghallották az elbeszélést. De valójában bolond volt, aki nem tartott egy kicsit a medvéktől. A legrémisztőbb történetek az elképesztő termetű és erejű grizzlykről szóltak. A vadászok előadták, hogyan járkáltak a grizzly éjszaka a tábor körül, miközben fenyegetően csattogtatták a fogaikat. Egy földmérő azt mondta, olyan volt, mintha hangtalan tehervonat csapta volna el, amikor egy anyamedve rátámadt Alpine közelében. Még most is látszottak a hegek a nyakán és a fejbőrén, ahol a medve beleharapott, és vadul megrázta, mielőtt eliszkolt volna a két bocsával. Tavaly nyáron a Farkasbőr Fogadótól északra, a tundrán egy grizzly kihúzott egy idős férfit a sátrából, megölte, majd részben felfalta, és a tetemet moha és föld alá rejtette.

Ezek a történetek sorra átfutottak Birdie fején, miközben ott várt és hallgatózott. De hányszor járta már be az erdőt, és sosem látott egyebet, mint fenyőfajdot vagy tarajos sült. Egyszer sem akadt medvére a patak közelében. Egész Wolverine folyó menti életében néhányat látott csupán, azokat is főleg távcsővel, jó messziről.

Csak mert nem látod őket, még ott lehetnek, mondogatta Jo mama. Valószínűleg hozzátenné, hogy az égerbozótos patak a legrosszabb hely, ahol fegyver nélkül járhat az ember. A bozót túl sűrű, nem lehet tőle messzire látni, a zúgó víz pedig

elnyomja a hangokat. Nincs veszélyesebb, mint egy megriasztott medve a közvetlen közelünkben.

De ha Birdie visszafordul a puskájáért, lőttek volna a reggelének. És Emaleen is felébredt volna. Lezuhanyozna, aztán elmennének a főépület kávézójába reggelizni. Birdie egy szempillantás alatt ismét a bárban találta volna magát az esti műszakban, még mindig zúgó fejjel, másnapos ködfátyollal az elméjén.

Továbbment hát. Amikor kiért a bozótosból, a fák meg-
ritkultak, és a terep enyhén lejtett a patak felé. A páfrányok
csigavonalú zsenge hajtásai épp kibomlani készültek. A hölgy-
páfrányok úgy lebegtek vékonyka szárukon, akár a világos-
zöld csipke, néhány centivel a föld felett. Ha a közelben volna
medve, észrevenné.

A patak, amely a Juniper-tóból a Wolverine folyóba csor-
dogált, elég keskeny volt ahhoz, hogy Birdie könnyedén át-
ugorjon egyik partjáról a másikra, miközben lefelé követte
a folyását. Egy hónapja még jég borította, és hóbuckák sora-
koztak a parton. De már mindez eltűnt, a moha és a sziklák
között apró, fehérrel csíkozott lila mocsári ibolyák nyíltak.

Lefelé menet Birdie megpillantotta az öreg nyárfát, amely
régóta ott hevert, keresztben a patakban. A víz mélyen és sö-
téten összegyűlt a fatörzs körül, majd átbukott a széles rön-
kön. Mindig is ez volt a legjobb horgász hely, de a szivárvá-
nyos pisztrángok a Juniper-tóban teleltek, és Birdie nem volt
biztos benne, hogy már visszatértek a patakba. Egyet sem
látott a sekély részeken.

Leguggolt a parton, és kinyitotta a szerelékesdobozt. Meg-
találta a vadászkését, amelyet ott tartott, és levágta vele a régi,
rozsdás forgókapcsot a zsinórról. Miután új forgót kötött fel,
és rácsatolt egy pergetőt, rálépett a nyárfára, ügyelve, nehogy

megcsússzon a nedves, korhadt fán, amelyről már lefoszlott a kéreg.

Első dobásai csapnivalóan sikerültek. Az egyik beleakadt egy fűzbokorba, amíg ki nem rángatta onnan; a másik ügyetlenül a vízbe csapódott, közvetlenül előtte. Újra visszatekerte a zsinórt, kiakasztotta az orsó karját, és megpróbálkozott egy alsó dobással, mire a csali tökéletesen beletalált a túlsó örvénybe. Hagyta lesülyedni, majd megrántotta, hogy beinduljon a villantó, és lassan tekerni kezdett. Érezte, hogy valamibe beleütközik a csali; de valószínűleg csak egy elsülyedt faágba vagy a patak fenekébe akadt bele.

Tovább próbálgatta, hová dobja a zsinórt, és milyen gyorsan tekerje vissza. Tudta, megvan rá az esély, hogy üres gödörben horgászik, de nem számított. Pusztán az is elég volt neki, hogy ott volt, és érezte, amint testét átjárja a napfény, az erdő zöld illata, a patak csordogálása és a madárdal. Mi lenne, ha egész nap kint maradna, végigsétálna a part mentén, csak dobna és tekerne, és semmi másra nem gondolna, csak arra, hogy ráakadjon egy pisztráng a csalira? Moha a talpa alatt, nyírfaágak és a kék ég a feje fölött, és senki sem kérne tőle semmit. Miért is ne lehetne ez az igazi élete? Csak-hogy ez lehetetlen volt. Előbb-utóbb vissza kellett mennie, és szembe kellett néznie Dellával, aki feltehetően még mindig dühös volt rá az előző este miatt. És Jo mamát is fel kellett hívnia, hogy megkérdezze, tudna-e vigyázni Emaleenre, mert szombat este lévén megint tele lesz a bár. Már hamarabb meg kellett volna kérdeznie, de mostanában Jo mindig olyan ingerültnek tűnt, valahányszor Birdie valami szívességet kért tőle. Ami még rontott a helyzeten, az az, hogy Jónak kocsi-val kellene Emaleenért jönnie. Birdie autója lerobbant, valami gond volt a váltóval, ami többre fog kerülni, mint amennyi-

nyit egy hónap alatt keresett. Sokadjára számolgatni kezdte a pénzt. A kéthetente beérkező fizetés plusz az átlagos borra-
való mínusz a havi kiadások és a banki büntetés, amit a ko-
rábban visszadobott csekkek miatt kellett fizetnie – ha még
a bébiszitterért is fizetnie kellene, akár fel is mondhatna, és
mehetne segélyre. Ahogy a dolgok álltak, még ha minden fil-
lért meg is fogott, akkor sem látta esélyét, hogy ősznél előbb
megjavíttassa az autót. Elege volt abból, hogy folyton fuva-
rért meg pénzért kellett könyörögnie, és ide-oda rángatta
Emaleent, mint valami csomagot. Mintha egy unalmas, fan-
táziátlan játékot kellett volna megnyernie, amit valaki más
talált ki, és aminek végül is semmi tétje nem volt. A piálás
és bulizás, amiről tudta, hogy hülyeség, arra volt jó, hogy
érezze: még él.

Akkor csap le a hal, amikor elkalandoznak az ember gon-
dolatai. Birdie hirtelen rántást érzett a zsinóron, és amikor
felkapta a botot, a jobb lába megcsúszott, és majdnem elvá-
gódott. Visszanyerte az egyensúlyát, és tovább tekert; közben
hagyta, hogy a pisztráng vigye a zsinórt, miközben igyekezett
továbbúszni. A hal kiugrott, és fröcskölt, aztán semmi. Biz-
tos volt benne, hogy a régi zsinór elszakadt, de ahogy tekert,
meglátta, hogy ott a csali a víz felszínén. Csak épp nem akasz-
totta meg rendesen a halat. Egészen behúzta, kibogozta a zsi-
nórt, és ellenőrizte, hogy nem sérült-e meg a horog. Aztán
újra bedobta.

Abban a pillanatban enyhülni kezdett a fejfájása, és az
a másik érzés – a büntület és a keserűség keveréke, amitől
rendszerint légszomja támadt – is egyszeriben eloszlott. Mint-
ha az elméje egyetlen pontra szűkült volna, amely végigfu-
tott a tiszta zsinóron, bele a hideg, sötét vízbe. A patak túlsó
felébe dobta a zsinórt, újra meg újra, és felkészült rá, hogy
bármilyen kis koppanást vagy rándulást megérezzen.

Aztán megint kapása volt. Ez most nagyobbnak bizonyult, mint az előző, mert a bot vége meghajlott, és le is tekeredett némi zsinór, de Birdie finoman dolgozott vele: felhúzott, letekert, feszesen tartotta a zsinórt. *Ne rángasd be erővel*, mondta volna Hank papa. *Megvan, megvan.*

Birdie leugrott a farönkről, és óvatosan a partra húzta a halat. Gyönyörű szivárványos pisztráng volt, legalább negyvenöt centi hosszú, és élénk ívási színekben pompázott – sötét, irizáló zöldesbarna volt, fekete pettyekkel, amelyek Birdie-t mogyoróbarna szemekre emlékeztették, és egy jellegzetes bíbor csík futott végig az oldalán. A horog is könnyen kiakadt a szájából. Visszaengedhette volna a pisztrángot a patakba, és hagyhatta volna elúszni, de ő megtartotta. Rég ettek már Emaleennel friss pisztrángot.

Elővette a vadászkést, és a feje búbján keresztül leszúrta a halat, majd leguggolt a vízpartra, hogy megtisztítsa. Ahogy kibelezte, a szúnyogok és törpeszúnyogok egyből odarajzottak. A kézfejével hessegette el őket az arcáról. Végighúzta hüvelykujját a has üregében, a gerince mentén, hogy eltávolítsa a sötétvörös vesét, aztán kiöblítette a halat, és a kezéről is lemosta a vért.

Az órájára pillantott. Majdnem két óra eltelt. Ideje volt visszaindulnia. Nem hozott magával hátizsákot, sem zacskót a halnak – igazából nem is gondolta volna, hogy bármit is fog –, ezért a mutatóujját átfűzte a kopoltyúfedőn, ki a csontos szájon, és ugyanazzal a kezével felvette a horgászbotot, a másikkal pedig a szerelékesdobozt. Már látta maga előtt, ahogy belopózik a bungalóba, és a pisztráng hideg ajkát Emaleen arcához érinti, mire a kislány felriad. *Hé, Csipkerózsika*, mondaná Birdie. *Most menten békává változol.* És Emaleen nevetne. *Nem, anya! Összekevered a dolgokat! Az a herceg! A herceg csókolja meg Csipkerózsikát!*

De akkor mi van a békával?

Hát, talán meg kell csókolni, és akkor... talán ő is herceg lesz?

Na látod! Akkor adjunk neki egy csókot, nem gondolod? És Birdie ekkor újra Emaleen arcához tartaná a pizstrángot, mire a kislány grimaszolna, a fejét rázná, és kuncogna. Jól van, na, nem kell megcsókolnunk. Inkább megesszük ebédre! Talán Clancy megsüti nekünk. És Emaleen ujjongana.

A mogyoróbokrok sűrűjében a horgászbót hegye beakadt a szemben lévő ágak közé. Elfelejtette, hogy úgy kell vinnie, ahogy Hank papa tanította, vagyis hátrafelé, hogy a bót hegye mögöttes legyen, és az aljnövényzetre mutasson. Ahogy megpróbálta kiszabadítani, a zsinór egy ág végére csavarodott. Letette a pizstrángot és a dobozt, és halk szitkozódás kíséretében nekilátott, hogy kibogozza.

Amikor végzett, és lehajolt, hogy felvegye a felszerelést, az ágak tovább recsegték. Valami nagy dolog tört utat magának a sűrűben.

Még mielőtt eldönthette volna, elfusson-e, vagy felkiáltson, egy férfi bukkant elő a bokrok közül. Arthur Neilsen volt az. Ő legalább annyira meglepődött, mint Birdie, és amikor hátrálni próbált, megbotlott egy alacsony ágban, és majdnem elesett.

Birdie felnevetett.

– Jól megijesztettük egymást, mi?

Arthur arcán azonban semmiféle megnyugtató mosoly nem suhant át, és továbbra is úgy festett, mintha menekülne. Nagydaráb férfi volt, jóval száznyolcvan centiméter fölött; viszont sokat fogyott, amióta Birdie utoljára látta, még az ősszel. Sárgás haját mintha maga nyírta volna valami rossz ollóval. Sűrű szakállát mély sebhely szelte át, amely a fején és az arcán is végigfutott. A füléből azon az oldalon csak egy

kis lebeny maradt. Talán a torzulás vagy a furcsa viselkedése és a különös beszédmódja miatt az emberek többnyire kerültek Arthurt. De Birdie inkább kíváncsi volt rá, semmint félt volna tőle.

Arthur a halra nézett, majd közelebb lépett.

– A pisztráng – mondta. – Épp azért jöttem, hogy megnézzem, visszajöttek-e a patakba.

– Igen, én is. Azt hittem, túl korán érkeztem, de kettőt is fogtam, bár az első elszökött.

Felemelte a kibelezett halat, és megpróbálta letörölni róla a bőréhez ragadt leveleket és fűszálakat.

– Ezt viszont megtartottam. – Felmutatta a halat, és Arthur tekintetében olyasféle hév gyúlt, mint amikor egy férfi csókra készül, vagy amikor egy macska épp rá akarja vetni magát az egérre. Birdie egyszeriben ráébredt, milyen mélyen vannak a rengetegben, és ha bármi történne, senki sem halaná meg a kiáltását.

– Na jó – mondta, kis nevetés kíséretében. – Indulnom kell. Várnak rám.

Arthur megpróbált félreállni, de nem volt hely a sűrű bozótban. Ahogy Birdie elsuhant mellette, szinte biztos volt benne, hogy a férfi hirtelen beszívta a levegőt az orrán át, mintha megszaglászta volna a lányt.

Birdie gyorsan lépkedett, és hátra-hátrapillantott a vállá felett. Amikor látta, hogy Arthur valóban továbbmegy a patak felé, még visszakiáltott:

– Sok szerencsét a horgászához!

Pár lépéssel később azonban ostobának érezte magát – hiszen nem is volt nála semmilyen horgászfelszerelés.